

La revista **Time Out Barcelona** publica una entrevista-ressenya sobre *Un viatge a l'Índia*, de Gonçalo M. Tavares.

TimeOut
Barcelona

Què fer ▾ Restaurants i Bars ▾ Art i Cultura ▾ Cine Música i Nit ▾ Botigues BCN, barri a barri

Què

Què fer o veure a Barcelona

Quan

Totes les dates

▾

L'epopeia de Gonçalo Tavares

'Viatge a l'Índia' és una revisió d'"Os Lusíadas"

Per Josep Lambies

di. jul. 1 2013

He sentit disbarats de moltes classes, però la idea de transformar 'Os Lusíadas' de Camões en una epopeia contemporània ho supera tot. Això és el que ha fet Gonçalo Tavares, convertir el relat de les expedicions portugueses a Orient en una història de desencís i frustracions, que es diu 'Un viatge a l'Índia' i passa en ple segle XXI. "Els clàssics són clàssics perquè podem utilitzar-los amb finalitats molt diferents", sentència. Les dues obres van en paral·lel: mateix número de cants, mateixa estructura i mateixa intensitat. La diferència és que en comptes de les naus imperials tripulades per Vasco de Gamma, el que tenim aquí és un sol individu, miserable i insubstancial, molt dels nostres temps.

Fitzcarraldo s'ho devia prendre amb aquesta valentia quan va decidir construir una òpera en plena selva amazònica fent que els indígenes poguessin el seu vaixell a pols per les muntanyes. Per què Índia? "Pel descobriment de la ruta marítima", respon. El seu protagonista, que com a bon Ulisses actual es diu Bloom, se n'hi va, buscant una treva entre tanta histèria urbana, per posar-se en mans d'un mestre espiritual, que li netegi l'ànima i li mostri el camí cap a la pau. "No hi he estat mai, a l'Índia, així que tot és una ficció-reconeix Tavares-. En canvi fa poc vaig anar a Mèxic i em va impressionar tant que vaig dedicar-li un llibre de relats".

Aquests projectes tan èpics sempre l'han perdut, i ho reconeix. Ja apuntava maneres quan l'any 2002 va publicar 'O senhor Valéry', el primer volum de la sèrie 'O Bairro'. "És la meua gran utopia -etziba convençut Tavares-: un barri on viuen 40 escriptors reals, des de Paul Valéry fins a Bertolt Brecht. Tenen les seves cases, hi fan la seva vida i de tant en tant es troben els uns als altres passejant pel carrer". Cada llibre és un nom, 'O senhor Eliot', 'O senhor Calvino' o 'O senhor Breton', i de moment en porta deu. "M'agrada que sigui una ciutat en continu procés de construcció -segueix, com si fos el jove Ascani a la plana del Laci-. I pot ser que em mori abans d'acabar-lo. Però no em sap greu, és part de la gràcia".

En aparença, Tavares no és un tipus d'ambicions desbocades. Li agrada caminar per Lisboa, anant de bar en bar, i quan troba una taula pertinent, una mica en la penombra, s'hi installa a escriure. "Vaig començar a fer-ho quan tenia 20 anys, abans no vaig haver publicat res -indica-. Kierkegaard ja va dir que qui té una bona vida té un bon amagatall, i jo m'ho prenia al peu de la lletra". Me l'imagino picant tecles en una Underwood amb un cigarret entre les dents mentre la tarda va caient sobre Belém. Sóc conscient que és un tòpic suat, i que m'ho estic inventant. Potser ni tan sols fuma. Però la imatge m'agrada. Per a això estan els clàssics, per explotar-los 'ad nauseam'.